03/12/2018

Ο προ ολίγων ημερών αγιοκαταγείς Όσιος Ιωάννης του Βάλαμο

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Σύμφωνα **με το επίσημο ανακοινωθέν της Αγίας και Ιεράς Συνόδου** του Οικουμενικού Θρόνου της 29ης Νοεμβρίου 2018:

Η Αγία και Ιερά Σύνοδος, **ομοφώνως αποδεχθεῖσα εισήγησιν της υπό το Οικουμενικόν Πατριαρχείον Αυτονόμου Εκκλησίας της Φιλανδίας,** ανέγραψεν εις το Αγιολόγιον της Ορθοδόξου Εκκλησίας τον Όσιον Ιωάννην του Βάλαμο (1873-1958).

Η ορθόδοξη διαδικτυακή πύλη ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ έρχεται **να παραθέσει συνοπτικές πληροφορίες και μαρτυρίες** περί του νέου Αγίου της Ορθοδοξίας μας:

Ο Όσιος Ιωάννης γεννήθηκε στις 14 Φεβρουαρίου 1873. Καταγόταν από αγροτική οικογένεια της περιοχής Τβερ. Έμαθε τα λίγα του γράμματα στο ενοριακό σχολείο του χωριού του.

Το κοσμικό του όνομα ήταν Ιβάν Αλεξέγιεβιτς Αλεξέγιεβ. Στο μοναστήρι του Βαλαάμ ήρθε πρώτη φορά νέος, σε ηλικία μόλις 16 ετών. Πέρασε εκεί μερικά χρόνια ώσπου τον κάλεσαν να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία. Δεύτερη φορά γύρισε στο Βαλαάμ το 1900. Επίσημα συναριθμήθηκε στην αδελφότητα της Μονής το 1907. Το 1910 έγινε η μοναχική του κουρά, οπότε έλαβε το όνομα Υάκινθος. Πέρασε από διάφορα διακονήματα στη Μονή. Υπηρέτησε στις Σκήτες του προφήτου Ηλιού και του Αγίου Γερμανού καθώς και στο μετόχι της Μονής στην Πετρούπολη. Στο τέλος του 1921 χειροτονήθηκε Ιεροδιάκονος και Ιερομόναχος και διορίστηκε ως ηγούμενος στην Ι. Μονή Πετσέγκα.

Ήταν ένα μικρό μοναστήρι στην Αρκτική θάλασσα. Το 1944 η περιοχή, που νωρίτερα ανήκε στη Φιλανδία, έπεσε στην κυριαρχία της Σοβιετικής Ένωσης. Η μονή ερημώθηκε, οι μοναχοί κατέφυγαν ως πρόσφυγες στην Φινλανδία, όπου συγχωνεύθηκαν στην αδελφότητα του Βαλαάμ. Αν λάβουμε υπ’ όψη μας τις κλιματολογικές συν¬θήκες της Πετσέγκας (σκοτάδι πολλών μηνών το χειμώνα, κρύο, έλλειψη βλάστησης), τα ένδεκα χρόνια της εκεί ηγουμενίας του Οσίου Ιωάννη πρέπει να θεωρούνται ως ένα αξιοσέβαστο κατόρθωμα.

Το 1932 παραιτήθηκε από τη θέση του ηγουμένου και γύρισε πάλι στο μοναστήρι του Βαλαάμ. Έγινε προϊστάμενος της Σκήτης του Τιμίου Προδρόμου. Το 1933 έλαβε το μεγάλο αγγελικό σχήμα με το όνομα Ιωάννης. Το 1937 ήλθε στην κυρία Μονή, όπου πρώτα υπηρετούσε ως βοηθός του πνευματικού, και από το 1938 ανέλαβε το έργο του πνευματικού της Μονής.

Ο Όσιος Ιωάννης τελείωσε ειρηνικά τη ζωή του στις 5 Ιουνίου 1958. Κοιμήθηκε σε βαθιά γεράματα, στην ηλικία των 84 ετών. Τα τελευταία χρόνια τον ταλαιπωρούσαν διάφορες ασθένειες και κατά καιρούς νοσηλευόταν και στο νοσοκομείο της περιοχής, ενώ πνευματικά βρισκόταν σε ακμαία κατάσταση μέχρι το τέλος. Στις 5 Ιουνίου το 1958 ο δόκιμος μοναχός Ανδρέας, που είχε το διακόνημα να πηγαίνει στο ταχυδρομείο και να κάνει τα ψώνια της μονής, περνούσε όπως πάντα από τα κελιά των ηλικιωμένων πατέρων, ρωτώντας τους αν ήθελαν τίποτε. Πήγε και στο κελί του π. Ιωάννη. Ο Γέροντας καθόταν σκυμμένος στο κρεβάτι του και δεν έδωσε καμιά απάντηση στην ερώτηση του δοκίμου. Ο π. Ανδρέας φοβήθηκε και κάλεσε να ρθεί κοντά του και ο π. Γαβριήλ από το διπλανό κελλί. Ο π. Γαβριήλ έπιασε το χέρι του π. Ιωάννη και είπε: «κρύωσε κιόλας». Ο π. Ιωάννης είχε παραδώσει την ψυχή του στο Θεό, μόνος του, χωρίς να τον πάρει

κανείς είδηση. Την τρίτη ήμερα έγινε η κηδεία. Εκτός από τους πατέρες της μονής παραβρέθηκαν Κάι μερικά αφοσιωμένα πνευματικά του τέκνα, όπως ο Τίτο Colliander και η Έλενα Άρμφελτ.

«Ή κηδεία του ήταν ειρηνική, απλή, λιτή – όλα ήταν όπως τα επιθυμούσε και όπως ήταν και ο ίδιος σε όλη του τη ζωή» (Απόσπασμα από επιστολή).

Σχολιάζοντας **τα βιογραφικά στοιχεία του Οσίου Ιωάννη ο φημισμένος Σουηδο-Φινλανδός συγγραφέας Tito Colliander – ο ίδιος πνευματικό τέκνο του-** γράφει τα εξής:

«Είναι όμως γεγονός ότι αυτά τα λίγα στοιχεία δεν μας δίνουν μια ολοκληρωμένη εικόνα για το περιεχόμενο της μακριάς ζωής του. Δεν μας περιγράφουν τα πρώτα του χρόνια στο μοναστήρι, που ως νέος δόκιμος έπρεπε να συνηθίσει στην αυταπάρνηση και υπομονή — τόσο αναγκαία στη μοναχική ζωή. Ούτε μας μιλούν για τα χρόνια, που ως χειροτονημένος μοναχός πλέον, μέσα στα διάφορα διακονήματα και στην απάρνηση του ίδιου θελήματος δοκιμάστηκε στην υπομονή και στην πίστη. Ούτε αναφέρουν κάτι συγκεκριμένο για το τελευταίο και δυσκολότερο στάδιο των αγώνων του: τη μοναξιά της ερημικής ζωής» .

Μεγάλη σημασία στο πνευματικό έργο του είχε η αλληλογραφία του. Έγραφε επιστολές στα πνευματικά του παιδιά που κατοικούσαν σε άλλες χώρες έξω από τη Φιλανδία και σ’ αυτά που ζούσαν σ’ αυτήν και δυσκολεύονταν να έλθουν να τον συναντήσουν. Επειδή ο π. Ιωάννης ήξερε μόνο ρωσικά η δράση του αναγκαστικά περιορίστηκε μόνο στους ρώσους και ρωσόφωνους.

Ακόμη και οι Φιλανδοί ορθόδοξοι όταν ζούσε ο Όσιος, δεν είχαν καταλάβει ποιόν πνευματικό θησαυρό φιλοξενούσαν στη χώρα τους. Τούτο έγινε φανερό μόνο, όταν, το 1975 – 17 χρόνια μετά την κοίμησή του – η συλλογή των επιστολών του μεταφράστηκε στα Φινλανδικά από τον Αρχιεπίσκοπο Παύλο. Από τότε ο Όσιος Ιωάννης έστω και μετά την κοίμησή του έγινε πνευματικός πατέρας χιλιάδων Φιλανδών, ακόμη και μη ορθοδόξων. Οι επιστολές του απευθύνονταν σε ανθρώπους που ζούσαν στον κόσμο και επιθυμούσαν μια βαθύτερη πνευματική ζωή και συμβούλευε τον καθένα έχοντας υπ’ όψη του τις συνθήκες της ζωής του.